

NIM'S EILAND

Wendy Orr

Nim's eiland

illustraties: Kerry Millard
vertaling: Kris Eikelenboom

Lemniscat 8 Rotterdam

© Nederlandse vertaling: Kris Eikelenboom 2008

Omslagillustratie: Charlotte Dematons

Illustraties binnenwerk: Kerry Millard

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2008

ISBN 978 90 477 0072 2

First published in the English language by Allen & Unwin, Sydney, Australia, in 1999

Copyright © 1999 text by Wendy Orr

Copyright © 1999 illustrations by Kerry Millard

Oorspronkelijke titel: *Nim's Island*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij Haasbeek, Alphen aan den Rijn

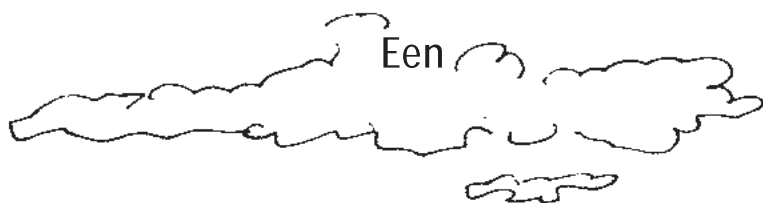
Bindwerk: Boekbinderij De Ruiter, Zwolle

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

Met dank aan mijn ouders, die hun logboeken en fotoalbums hebben doorgespit om mij te helpen bij het bedenken van *Nim's eiland*. En verder dank aan familie, vrienden en kennissen van internet voor alle informatie die zij me gaven over kokosnoten, schelpfluiten en gebroken roeren.

W.O.

In een palmboom, op een eiland in het midden van de blauwe oceaan, zat Nim.

Nim was een meisje met een woeste bos haar en stralende ogen. Om haar nek droeg ze drie koorden: één met haar verrekijker eraan, één met een kronkelige schelpfluit en dan nog eentje met een groot rood zakmes in een koker.

Met de verrekijker voor haar ogen tuurde ze naar het schip van haar vader. Dat voer door het rif naar de diepe, donkere oceaan. Jack draaide zich om en zwaaide en Nim zwaaide terug, al wist ze dat hij haar niet kon zien.

Ze zag hoe de wind de zeilen liet bollen en het schip voortblies, uit het zicht, en toen was Nim alleen. Drie dagen en drie nachten zou *zij* alles doen wat er geregeld moest worden, wat er ook gebeurde.

‘En wat we als eerste nodig hebben,’ zei Nim, ‘is een ontbijt.’ Ze gooide dus vier rijpe kokosnoten in het zand – *boink!* – en klom erachteraan naar beneden.

Ze floot op haar schelp: twee lange, schrille tonen die

weerklonken over het rif tot waar de zeeleeuwen op jacht waren. Selkie stak haar kop boven water. Ze had een vis in haar bek, maar die slikte ze snel door en toen zwom ze naar het strand.

Van een rots in de buurt van de hut kwam Fred aanscharrelen. Fred was een leguaan, met stekels als van een draak en een opgewekt stomp neusje. Hij wikkelde zich prikkelig om Nims benen bij wijze van omhelzing.

‘Betekent dat goedemorgen, of heb je gewoon trek in ontbijt?’ wilde Nim weten.

Fred staarde naar de kokosnoten. Hij was een heel eerlijke leguaan.

Het is een hele klus om kokosnoten open te maken, maar Nim was er erg goed in. Met een spijker en een steen sloeg ze er een gat in; ze dronk het vocht op, kraakte de bast verder open en peuterde het vruchtvlees eruit. Fred graaide vlug een stuk kokos weg en schrokte het naar binnen. Leguanen eten geen kokosnoten, maar dat had niemand Fred ooit verteld.

Selkie kwam nu het strand op hobbelen om ze te begroeten, maar Nim riep: ‘Wacht, wij komen er ook in,’ en ze dook van de rots af.

Selkie draaide zich en schoot onder haar door; ze gleed met Nim door de golven, nu eens boven en dan weer onder water. Nim klemde zich stevig vast tot ze zich

half zeeleeuw en half meisje voelde, en helemaal deel van de oceaan.

Daarna gingen Selkie en Fred op de rotsen liggen zonnen en Nim ging de hut in. Ze schonk een glas water uit haar blauwe lievelingsfles, poetste haar tanden boven een pol gras die nodig water moest hebben en begon aan haar karweitjes. Er was heel veel te doen, want ze moest er ook een paar van Jack overnemen.

Lang geleden, toen Nim nog een baby was, had ze behalve Jack ook nog een moeder gehad. Maar op een dag ging haar moeder de inhoud van de maag van een blauwe vinvis onderzoeken. Dat was een interessant experiment dat al duizenden jaren door niemand was uitgevoerd en Jack zei dat het volkomen veilig zou zijn geweest, niets aan de hand – tot de Troppo Toeristen er een film van kwamen maken. Schreeuwend voeren ze met hun grote roze-en-paarse boot rondjes om Nims moeder en de vinvis. Jack riep dat ze daarmee moesten ophouden, maar ze maakten onbeschofte gebaren en botsten met hun boot tegen de neus van de vinvis.

De vinvis raakte in paniek en dook onder water, zo diep dat niemand wist of hij ooit nog ergens was opgedoken.

Nims moeder dook zeker niet meer op.

Jack nam de baby mee op zijn schip en voer almaar de wereld rond voor het geval Nims moeder ergens in een oceaan zou opduiken en naar hen op zoek ging. Op een dag, toen de baby een klein meisje was geworden, had hij dit eiland gevonden.

Het was het mooiste eiland van de wereld. Er waren witte stranden vol schelpen, goudgeel zand en een wirwar van zwarte rotsen waar het opspattende water regenbogen maakte die tot aan de hemel reikten. Er was een vurige berg met groen regenwoud op de hellingen en weilanden aan de voet. Er was een poel met helder drinkwater, een waterval om je af te laten glijden, en in een verborgen kom waar de weilanden het witte schelpenstrand ontmoetten, was... plaats voor een hut!

En rondom het eiland groeide het grillige koraalrif, van de zwarte rotsen aan de ene kant tot de witte kliffen aan de andere kant, zodat alleen heel kleine bootjes erdoor konden.

Jack voer nog één keer naar de stad. Hij laadde het schip vol met planten voor de tuin en voorraden voor de wetenschap, en hij landde op het eiland en bouwde een hut, voor zichzelf en zijn dochter, want hij wist nu dat Nims moeder niet meer van de bodem van de zee zou opduiken.

Als een zeemeermin, dacht Nim.

Hij bouwde de hut van aangespoelde balken en goede, sterke takken, met een dak van palmladeren en een aangestampte lemen vloer. Hij zette een satelliet-ontvanger op het dak en een zonnepaneel om de batterijen van de zaklantaarn, de mobiele telefoon en de laptop te kunnen opladen.

Hij maakte matrassen van ritselende palmladeren, een tafel en twee stoelen, een bureau, boekenkasten en planken voor zijn wetenschappelijke spullen, kommen van kokosnoten en borden van zeeschelpen. Hij spitte de vruchtbare aarde aan de voet van de Vuurberg om tot een moestuin en plantte avocado's, bananen, sla, sinaasappelen, ananassen, aardbeien, zoete aardappelen en tomaten, en dan nog bamboe voor buizen en andere nuttige dingen.

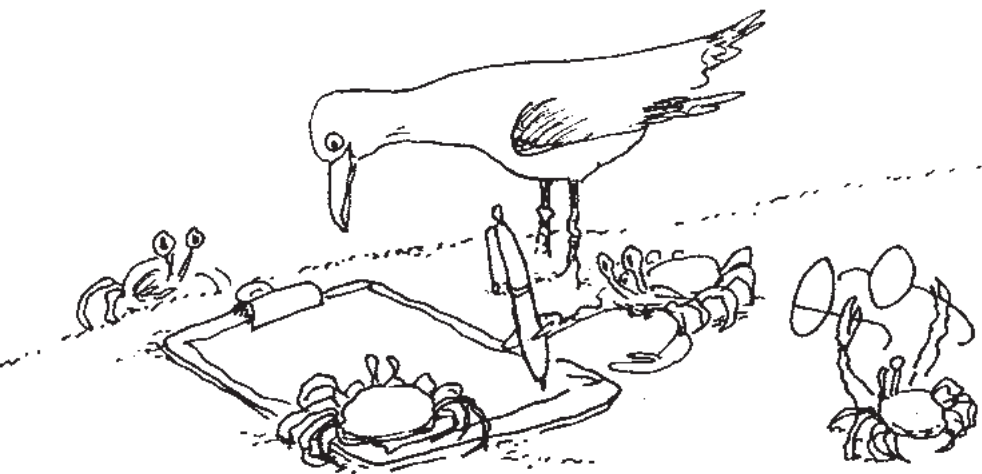
Daarna werd hij weer wetenschapper en toen Nim ouder werd, mocht ze hem helpen. Ze lazen de stand van de barometer af, bepaalden elke dag hoeveel regen er was gevallen, hoe sterk de wind was, hoe hoog de vloed kwam en hoe laag de eb, en dan noteerden ze al die gegevens met een donkerblauwe viltstift op een schone witte tabel.

Ze bestudeerden de planten die op het eiland groeiden en de dieren die er woonden. Ze deden blauwe ringen om vogelpootjes en schreven de nummers op zodat Jack de verjaardagen van de vogels kon onthou-

den en wie hun vader en moeder waren. (Nim wist het zo ook wel.)

Soms schreef Jack artikelen over het weer en de planten en de dieren, en die e-mailde hij naar tijdschriften en universiteiten, en soms e-mailden mensen hem met vragen waarop ze een antwoord wilden. Hij vertelde

ze over tropische stormen en leguanen en zeewier, maar hij vertelde ze nooit waar het eiland was omdat hij bang was dat de Troppo Toeristen het zouden ontdekken. Jack had een grondige hekel aan Troppo Toeristen, erger dan aan zeeslangen of schorpioenen. Alleen de kapitein van het voorraadschip dat eens per jaar langskwam met boeken en papier, meel en gist, spijkers en stof en andere dingen die ze niet zelf konden maken, wist waar ze woonden. Het schip was te groot om tussen het rif door te kunnen varen, dus Jack en Nim voeren er altijd heen en de kapitein had geen idee hoe mooi hun eiland was.

En iedere dag – hoe opgewonden Jack ook kon zijn over een nieuwe schelp of vlinder – zorgden ze voor de tuin. Ze sproeiden als het te droog werd, wieden

het onkruid en plukten wat er rijp was. Jack bouwde een driehoekig schuurtje voor het gereedschap met een haak voor de bananen en zijn grote machete om ze af te snijden. De machete was Nims lievelingsgereedschap.

Als ze de tuin hadden gedaan, vis hadden gevangen voor het eten en het strand hadden afgezocht naar drijfhout, flessen of andere dingen die hun kant op waren gedreven, was het schooltijd voor Nim.

Ze noemden het school, maar het was niet binnen en Nim zat niet aan een tafeltje. Ze zaten in het donker op het strand om de sterren te bestuderen en beklommen de kliffen om de vogels op hun nest te zien zitten. Nim leerde de taal van de dolfijnen, ze leerde over krabbetjes die op hun kokosnotenhuisje naar zee dreven, hoe je naar de wolken moest kijken en moest luisteren naar de wind.

Soms spraken ze een hele dag in zeeleeuwengegrom, fregatvogelgekrijs of planktongewriemel.

Jack was gek op plankton. Nim vond het plankton dat 's nachts licht gaf het mooist, maar Jack hield van alle soorten. Omdat ze zo klein waren en toch zo belangrijk, want kleine visjes aten plankton en grotere vissen aten kleine visjes en de grootste vissen aten de grotere vissen, en zonder plankton zouden er helemaal geen vissen zijn.

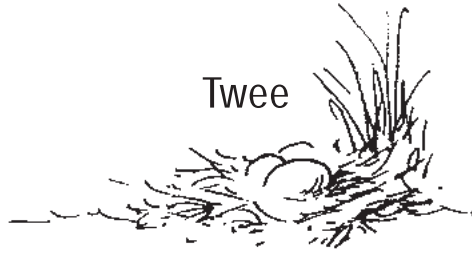
Nim had liever dieren die je kon zien en waarmee je plezier kon hebben, dus toen Jack aankondigde dat hij drie dagen ging varen om plankton te verzamelen, had Nim besloten om thuis te blijven.

‘Ik zal je elke dag bij zonsondergang bellen,’ zei Jack. ‘En je kunt de e-mail checken. Als je drie dagen niets van me hebt gehoord of gezien, moet je een SOS verzenden.’

Nim wist dat er niets met Jack zou gebeuren, want hij was de beste zeeman op de oceaan, en Jack wist dat er niets met Nim zou gebeuren, want Selkie was altijd bij haar en Selkie vergat wel eens dat Nim sterk en slim was en behandelde haar alsof ze een zeeleeuwepup was.

Zelfs wanneer de koning van de zeeleeuwen blafte dat ze moest komen om te vissen of om ’s nachts gezellig bij haar zeeleeuwenfamilie te liggen, bleef Selkie bij Nim in de buurt.

Twee

Die hele eerste dag alleen deed Nim alle dingen die ze ook deed wanneer Jack thuis was. Soms vergat ze zelfs dat hij niet ergens op het eiland was, om de bubbels bij de Sissende Stenen op te meten of eieren te tellen in het nest van een drieteenmeeuw.

Maar toen ze naar bed ging, begon het te stormen. Het was begonnen als een verkoelend briesje terwijl ze op het strand naar de zonsondergang zat te kijken en wachtte tot de telefoon zou gaan; de palmen zwaaiden nauwelijks zichtbaar heen en weer toen Jack zich meldde.

‘Heb je interessant plankton gevonden?’ vroeg ze.

‘Miljoenen,’ zei Jack. ‘Triljoenen. En een paar gulzige vogels die dachten dat ik aan het vissen was.’

‘Vogels van ver weg?’

‘Vogels van dichtbij. De grote die jij Galileo noemt, kwam in een duikvlucht op me af omdat hij dacht dat mijn microscoop een vis was. Ik zei dat hij jou maar moest gaan pesten.’

Nim schoot in de lach. ‘En dat heeft hij gedaan! Ik heb de hele middag maar één vis gevangen en die griste hij zó uit mijn hand. Toen heb ik het maar opgegeven en ben gaan lezen op Selkies Rots.’

‘Een leuk boek?’

‘*Avontuur in de bergen*. Je zei dat het jouw lievelingsboek was, weet je nog?’

‘Inderdaad,’ zei Jack.

‘Omdat het spannend is?’

‘Ik vind de mensen leuk die erin voorkomen,’ zei Jack. ‘Ik heb het gevoel dat de Held mijn vriend zou kunnen zijn.’

‘Het zou wel leuk zijn om een vriend te hebben die kan praten.’

‘Oink, frwt, grmm,’ zei Jack met zijn beste zeeleeuwenstem. ‘Selkie kan praten. Ze kan alleen niet zo goed verhalen vertellen.’

Nim klopte Selkie even op haar kop. Ze wilde niet dat ze het zich zou aantrekken.

‘Vergeet niet de e-mail te checken,’ ging Jack verder. ‘Zeg maar dat ze over een paar dagen antwoord krijgen. Behalve als het de Troppo Toeristen zijn. Ik zie nog liever zes hongerige haaien dan dat roze-en-paarse schip.’

‘Ik kom op zee nog liever een cycloon tegen.’

‘Ik spring nog liever in het vuur van de Vuurberg...

of praat met Nim wanneer ze niet uitgeslapen is!’ zei Jack. ‘Niet te lang blijven lezen, hoor.’

Nim blies een leguanenkus door de telefoon en ging terug naar de hut, terwijl het briesje door haar haren woelde en haar wangen verkoelde.

In de hut was het al donker, en toen ze de e-mail checkte, gaf de mededeling op het scherm dat er geen berichten waren, haar een eenzaam gevoel, al kende ze geen mens in de hele wijde wereld die haar een e-mail zou kunnen sturen.

‘Welterusten, Selkie!’ riep Nim. ‘Welterusten, Fred!’ Fred lag al te slapen in zijn grotje naast de hut, maar van Selkies Rots klonk een zacht ‘oink’.

Nim ging met haar zaklantaarn en het boek op haar mat liggen.

De golven klotsten tegen het rif en murmelden over het zand. Het briesje floot door de kieren in de muren, maar ze miste het rustgevende geluid van Jack die in zichzelf neuriede of bladzijden omsloeg.

Nim voelde zich opgewonden en dapper en een heel klein beetje bang, maar het tweede hoofdstuk van *Avontuur in de bergen* was nog spannender dan het eerste en ze lag aan de Held te denken tot ze in slaap viel.

De wind wakkerde aan. Hij jammerde door de deur en loeide langs de ramen; hij lachte Nim uit omdat

Jack er niet was en ze wist niet of hij haar alleen maar plaagde of dat hij zou uitgroeien tot een storm die bomen omvergooide en hutten liet instorten.

Ze knipte de zaklantaarn aan en kroop naar buiten.

De wolken joegen voor de maan langs; de sterren waren verdwenen en het goot van de regen. Nim struikelde en liet bijna haar lamp vallen, maar toen zag ze de donkere omtrek van Selkie, donkerder dan de nacht, en hoorde haar keffen, boven de wind uit.

Selkie snuffelde aan Nims schouder en krulde zich dicht om haar heen. De wind trok voorbij, het staartje van de storm raasde bulderend naar zee, maar Nim zat lekker in haar zeeleeuwenschuilplaats en ademde de warme geur van bont in.

De volgende morgen lag het strand bezaaid met kokosnoten en er zat een deuk in het dak van de hut, maar het zonnepaneel was nog heel en de satellietschotel, die hoog boven de hut hing als een witte kokosnoot, wachtte trouw op boodschappen die de hele wereld over stuiterden en in Jacks e-mailbox landden.

In de hut kraakte alles van het zand. *Avontuur in de bergen* was opengewaaid en het stukje krant dat Jack als boekenlegger gebruikte zat tegen de muur geplakt. Nim legde het weer in het boek en begon de hut schoon te maken.

Ze schudde haar slaapmat uit, veegde het zand naar

buiten en stofte met een stuk van een oud T-shirt de laptop en Jacks wetenschappelijke apparatuur af. En het gepolijste stuk drijfhout, een schelpenkrans en de foto van haar moeder.

Haar moeder had stralende, slimme ogen en een brede, grappige glimlach; ze zag er blij en opgewonden uit omdat het de ochtend was waarop ze ging duiken om de inhoud van de maag van een blauwe vinvis te onderzoeken.

Nim zette de foto terug op de plank.

De lege waterflessen zette ze in haar wagentje en toen floot ze Fred – Fred wilde altijd met Nim mee, zeker als ze ergens heen ging waar Selkie niet mee naartoe kon. Hij krulde zich tot een stekelige band om haar nek en samen trokken ze de wagen over het grasland naar de wirwar van wingerdranken en de varens van het regenwoud.

Aan de rand van het woud was tussen de rotsen een flinke poel waarin zich een waterval stortte, en aan de andere kant van de waterval was de tuin.

Veel planten moesten opgebonden worden omdat ze door de wind waren omgewaaid; er was onkruid te wieden, er waren aardbeien die nodig moesten worden opgegeten en een kam bananen was groen genoeg om te worden geplukt.

Nim hield van bananen, maar waar ze nog meer van hield, was werken met Jacks machete. Die was glanzend en scherp en gaf haar het gevoel dat ze een piraat was.

‘Zo, lekkertjes!’ riep ze, en ze hakte de kam los.

Ze sleepte hem naar de hut, waar ze hem aan een touw haakte dat in een lus aan een balk in het plafond hing.

‘Ik laat de bananen schommelen!’ Ze greep het touw dat vlak boven haar hoofd hing. Fred nam een snoek-duik en klauwde zich vast aan het uiteinde. Zo hesen ze al schommelend de zware bananentros omhoog tot vlak onder het dak, om daar verder te rijpen.

Nim legde de machete weg. ‘Heb je het warm?’

Fred begreep waaraan ze dacht. Ze renden om het hardst over het pad dat naar de bovenkant van de waterval leidde.

Het water had in duizenden jaren een glijbaan in de steile zwarte rots gesleten. Die leek ervoor gemaakt om een meisje en een leguaan over hobbels en uitholingen naar beneden te laten zoeven om daar met een plons in het water te belanden.

Nim en Fred renden naar boven om weer naar beneden te glijden tot het tijd was voor het middageten. Nim plukte tomaten, raapte een avocado op die door de wind op de grond was gevallen en wiede snel even tussen de erwten.

‘Morgen zijn ze zover,’ zei ze tegen Fred.

Maar Fred hield helemaal niet van erwten en hij verveelde zich. Hij begon op de blaadjes te kauwen om ze dan weer uit te spugen.

‘Ik neem je niet meer mee naar de tuin,’ zei Nim streng. Fred spuugde het laatste blaadje uit en kroop in de kar voor een woeste rit de heuvel af.

Toen ze die avond met de telefoon op de rotsen zat te kijken hoe de rode zon in de zee zakte, belde Jack niet. Ze toetste het nummer van zijn telefoon in, maar hij ging niet over en Jack nam niet op.

Ze checkte de e-mail – ook daar geen bericht.

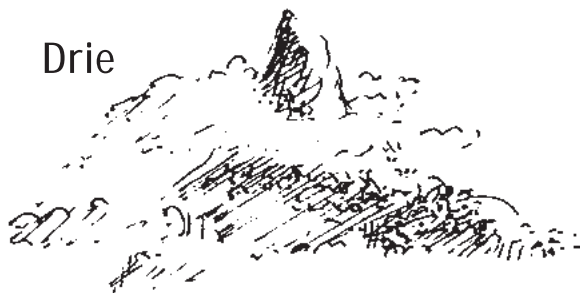
Nim zag allemaal enge beelden voor zich: boten die ondersteboven ronddreven, boten die zonken, boten die wegzeilden terwijl mensen die overboord waren geslagen erachteraan zwommen...

Boos verdrong ze de beelden. Jack had het gewoon te druk. Hij concentreerde zich op zijn plankton en wist niet eens hoe laat het was – net als thuis, wanneer hij het zo druk had met wetenschappelijk onderzoek dat hij vergat te eten.

Ze pakte haar boek en even later was ze niet meer Nim: ze was de sterke dappere Held die tegen een klif op klauterde, over een ravijn slingerde, de andere kant bereikte... tot ze in haar ogen wreef en zag dat

het donker was in de hut en dat de lichtstraal van haar zaklantaarn door de nacht werd opgeslokt. Maar ze bleef een Held tot ze ging slapen, want vannacht beviel haar dat beter dan Nim te zijn.

Drie

Toen de zon roze opkwam boven de Vuurberg belde Nim Jack opnieuw, maar hij nam nog steeds niet op; de telefoon ging niet over – helemaal niets.

Nim controleerde de telefoon... de satellietschotel... de verbindingen tussen het zonnepaneel en de oplader van de telefoon...

Maar alles was zoals het moest zijn.

Ze checkte de e-mail, al wist ze wel dat hij geen computer aan boord had.

Van: alias@incognito.net

Aan: jack.rusoe@onderzoeker.net

Datum: dinsdag 30 maart 22:21

Beste Jack Rusoe

Je artikel 'De levenscyclus van de kokospalm' was net zo boeiend als een speelfilm en gaf evenveel feiten als een documentaire. Toch heb ik nog een paar vragen...

- 1) Hoe lang blijven kokosnoten drijven?
- 2) Drijven ze goed genoeg om er een vlot van te kunnen maken?
- 3) Hoe kan ik zo'n vlot bouwen?

Bij voorbaat dank,
Alex Rover

‘Een brief,’ zei Nim.

Ze wist dat hij niet voor haar bedoeld was; ze wist dat Alex Rover gewoon een paar wetenschappelijke vragen aan Jack stelde, maar het was toch een brief. Het was net alsof iemand, ergens in de wereld, wist dat ze alleen was en even gedag kwam zeggen.

Van: jack.rusoe@onderzoeker.net
Aan: alias@incognito.net
Datum: woensdag 31 maart, 06:45

Beste Alex Rover

Jack heeft het druk met de wetenschap. Ik hoop dat hij je vragen morgen kan beantwoorden, of anders overmorgen.

Groeten van Nim

Ze had het erg druk en dat was maar goed ook, want daardoor had ze geen tijd om over Jack te tobben. Ze at bananen-met-kokosmoes als ontbijt, gezellig dicht tegen Selkie aan gekropen. Fred vergat altijd